

Dr. Jeroni Font i Cunillera, 50 anys de dedicació a l'Hospital de Granollers

Començà com a ATS, es va llicenciar en Medicina i Cirurgia a la Universitat de Barcelona i es doctorà a Madrid. El Dr. Jeroni Font ha desenvolupat la seva carrera professional a les clíniques Riba Ribas i Barceloneta, als hospitals de Sant Pau, de Sant Celoni, de Caldes de Montbui i de Sant Feliu de Codines, als serveis portuaris i ha estat també metge d'empresa. Però la seva dilatada activitat ha tingut com a centre principal l'Hospital de Granollers, del qual formà part en un principi com a especialista en Cirurgia i en Traumatologia i més tard com a cap del Servei de Cirurgia de l'Hospital fins el 1984. Gairebé cinquanta anys de dedicació al centre, en el que va començar com a únic cirurgià. Hi ha qui dubtaria del que s'explica sobre la seva vida i obra, si no fossin la seva sinceritat i un gran amor al treball les seves arts principals.

Dr. Font, on va néixer i quin any?

A Reus i tinc 82 anys perquè vaig néixer el 14 de juliol de 1914, any en què va començar la Primera Guerra Mundial i dia de la Presa de la Bastilla. Vingué de Reus a Barcelona i va cursar estudis de Medicina i Cirurgia. Quins foren els seus professors més recordats? Gallart, Trueta, Corachan i Ribas. Quins foren els seus coetanis més il·lustres?

Potser Trueta, però tots són a la història de la medicina com a professionals que cal imitar.

Com es va fer cirurgià i per què?

Ni jo mateix no ho sé. A la meua família no hi havia cap metge. Va ser una opció que em va fer il·lusió.

On inicià la seva formació?

A l'Hospital de Sant Pau, on vaig ser metge intern.

És cert que li agrada molt la poesia? Quins autors llegeix?

José M. Peman, Vital-Aza, Gabriel y Galán i Lorca.

Tinc entès que va venir a Granollers en acabar la guerra, qui va influir en aquesta decisió?

El Dr. Enrique Ribas Isert, el meu antecessor en aquest Hospital.

A més de l'Hospital de Granollers, a quins altres centres operava?

Operava a molts llocs. Primer a Sant Pau, més tard em vaig dedicar a la Clínica Riba Ribas, Sant Celoni, Caldes, Sant Feliu de Codines i Granollers.

Al nostre Hospital, quines especialitats feia a més de la cirurgia general programada?

Urgències, traumatologia... però també vaig intervenir pròstata, vaig operar coll de fèmur, vaig extirpar un pulmó...

Què va passar pels volts del 1950, amb la nevada de Granollers que deixà la ciutat incomunicada?

Que vaig estar cinc o sis dies a l'Hospital intervenint totes les urgències: cesàries, parts, etc. Tot el que calgués. No hi havia cap altre metge, llevat de mi.

Quina fou la intervenció qui-

El Dr. Jeroni Font, en un moment de l'entrevista.

rúrgica més superespecialitzada que practicà?

La pneumectomia. En una ocasió amb la teua pròpia ajuda.

Dr. Font, recordo veure'l passar visita al final dels anys 60. Com superava tanta activitat i la compaginava amb intervencions diàries en quatre hospitals més?

No tenia despatx propi i, per tant, disposava d'hores lliures per córrer amunt i avall. Tampoc no tenia un horari fix. Les consultes externes en aquest Hospital eren nombroses però fluïdes: visitava en dos despatxos alhora i passava de l'un a l'altre sense seure. Entre aquest Hospital i els altres esmentats arribava a tenir dues-centes visites diàries.

Quantes intervencions feia cada setmana?

Entre trenta i quaranta.

És cert que no feia vacances?

No, per mi el treball era un gaudir. Com deia C. Colom: "Troba la felicitat en el teu treball o mai no seràs feliç".

Quines malalties l'obligaren a descansar un temps?

L'hepatitis, que em van aten-

dre el Dr. Máximo Soriano i el Dr. Viscasillas, i la pneumònia que tu em vares diagnosticar i tractar.

Després jo el vaig conèixer amb un Austin vermell, recorda cap anècdota?

Sí, era un cotxe de la postguerra, de segona mà. No tenia res d'original; en aquella època no hi havia cotxes i eren molt cars. Com a anècdota recordo que un cop se'm va cremar i tota la carrosseria va quedar negra com el carbó; però havia d'assistir obligatòriament a un aniversari a Barcelona, així que em vaig vestir d'etiqueta i vaig anar-hi en el meu cotxe cremat. Vaig produir molta admiració!

Una altra vegada, amb el Dr. Plana, baixàvem en cotxe cap a l'Hospital de Sant Pau i vam veure passar per davant nostre una roda a gran velocitat. Ho comentàrem rient fins que ens adonàrem que era la nostra roda del darrere, plens d'angoixa en veure'ns bolcar. Eren cotxes de pares desconeguts.

Té anècdotes sobre la seva activitat quirúrgica?

Sí, com ara haver operat vuit